

Roman

EINDPUNT
OLGA VAN DER MEER

EINDPUNT

Van deze auteur verscheen ook:

Broos geluk

Zussen

Jenny 2.0

Met open ogen

Stroomversnelling

Olga van der Meer

Eindpunt

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401909686
ISBN e-book 9789401909709
NUR 344

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl
www.olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Hoewel de zomer ten einde liep en er niet veel toeristen meer waren in de badplaats, had Julia een behoorlijk drukke dag gehad. Haar voorraad was flink geslonken, constateerde ze terwijl ze de buitendeur afsloot. Ze moest hard aan de slag om voor bijvulling te zorgen. Enfin, daar had ze de komende maanden weer tijd genoeg voor, tijdens de herfst en de winter.

Zacht voor zich uit neuriënd ruimde ze het kleine winkeltje op. Haar omzet van die dag borg ze in de daarvoor bestemde, ingenieus weggewerkte kluis in haar keukenmuur. Na deze dagelijkse handelingen zette ze een ketel water op het gasfornuis. Ze bezat een elektrische waterkoker, maar gaf de voorkeur aan haar ouderwetse ketel, die een vrolijke fluittoon liet horen zodra het water het kookpunt bereikte. Het vuur van de gaspit zorgde er meteen voor dat er een behaaglijke warmte door de keuken werd verspreid. Het was nog niet koud genoeg om de verwarming aan te zetten, maar wel een beetje kil. Er zat water in de lucht, zag Julia. Ze woonde inmiddels lang genoeg in deze badplaats om aan de lucht te kunnen zien welk weer er op komst was. Vannacht, misschien al eerder, zou het gaan regenen. Goed voor haar plantjes, dan hoefde ze die geen water te geven.

Door de grote ramen van de voorkamer, door haar als winkeltje ingericht, keek ze in de voortuin om te controleren of ze niets was vergeten binnen te halen. Bij mooi weer, zoals die middag het geval was geweest, stalde ze haar koopwaren ook buiten uit, zo haar voortuin als een soort etalage gebruikend. Dat had al menige klant naar binnen gelokt. Op het eerste gezicht viel het niet meteen op dat het kleine huisje als atelier annex winkel werd gebruikt. Er stond een bescheiden bord dat daarop wees, maar het uitstallen van haar kunstwerken trok

meer de aandacht. Tegen een zinken emmer met daarin een uitbundig bloeiende plant ontdekte Julia nog een schilderijtje, dat ze snel naar binnen haalde. Door de vele kleuren groen die ze op het doek had gebruikt, had ze het eerder over het hoofd gezien tussen de struiken en planten.

Het water in de ketel begon te koken. Tegelijk met de fluittoon klonk er een zacht klopje op de achterdeur, waarna die meteen werd geopend. Een oude, gebogen man met een bos grijze, verwarde krullen stapte naar binnen. Zijn knokige handen droegen voorzichtig een glazen schaal.

‘Hé Willem, kom binnen. Wat heb je vandaag voor lekkers gemaakt?’ vroeg Julia. Nieuwsgierig lichtte ze het eveneens glazen deksel omhoog.

‘Macaroni,’ antwoordde Willem. ‘Met veel verse groenten.’

‘Als ik jou toch niet had om voor mijn vitamientjes te zorgen,’ lachte Julia. ‘Ga zitten. Thee?’

‘Ik heb liever een borreltje,’ bestelde Willem.

Vorzichtig liet hij zich in een van de twee leunstoelen zakken die samen met een klein tafeltje tegen de muur stonden geschoven. Aan de tegenoverliggende muur bevond zich een kleine eettafel met twee houten stoelen. Rechts was het keukenblok, met daarin een magnetron, een oven en een koelkast. Links van het geïmproviseerde zithoekje bevond zich een kastje met daarop een kleine tv en een stokoude radio. Omdat Julia de grote huiskamer had ingericht als winkel met daarin een afgeschermd stukje dat ze gebruikte als atelier, was deze keuken tevens haar woonplek geworden. Klein, maar knus. Op de eerste verdieping waren nog twee kamers en een douche. De kleinste kamer gebruikte Julia om te slapen, de grootste kamer was haar opslagruimte. Er stonden kasten vol met kwasten, doeken, verf, gereedschap, en alles wat ze nog meer gebruikte om haar kunstwerken te maken. Verder stonden er diverse kleine meubelstukken. Die kocht ze altijd goedkoop op om ze daarna helemaal op te knappen en weer te verkopen in haar winkeltje. Door dit werk hield ze maar heel weinig ruimte over voor zichzelf, maar ze was er tevreden mee.

Julia stelde geen hoge eisen aan het leven. Zolang ze kon

doen waar haar hart lag, was ze gelukkig. Geld interesseerde haar niet, al was ze zich er wel van bewust dat ze in een luxe positie verkeerde. Haar vermogende ouders hadden haar hele leven geld voor haar op een bankrekening gezet, waardoor ze een aardig kapitaaltje bezat. Dat had haar drie jaar geleden in staat gesteld dit huisje te kopen en haar winkeltje op te starten. Dankzij haar sobere levensstijl verdiende ze genoeg om van rond te komen, al was het geen vetpot. Als ze geld tekortkwam voor haar vaste lasten of voor materiaal dat ze graag wilde hebben, haalde ze het van die spaarrekening af. Dat waren echter altijd zulke lage bedragen dat het weinig invloed had op het totaal. Juist omdat ze zich realiseerde dat ze dit geld zomaar in haar schoot geworpen had gekregen, ging ze er bewust mee om. Het was een fijn gevoel om te weten dat ze zich geen zorgen hoefde te maken over financiën, ook niet in de maanden waarin ze amper iets verdiende. Dat was iets waar ze haar ouders dankbaar voor was.

Hoewel, het mocht ook wel, dacht ze tijdens haar cynische buien. Haar ouders hadden zich nooit veel aan haar gelegen laten liggen. Ze kreeg alles wat haar hartje begeerde, behalve aandacht. Haar ouders waren vooral bezig met zichzelf en met hun carrières. Mede daardoor had Julia een eenzame jeugd gehad. Ze was een teruggetrokken kind en later een in zichzelf gekeerde tiener geweest, die weliswaar niet gepest werd, maar die ook bij geen enkel groepje hoorde. Haar creatieve geest had haar door haar puberteit heen geholpen. Tijdens de vele uren die ze alleen thuis was geweest, had ze altijd wel iets omhanden gehad, wat haar ervoor behoedde om met de plaatselijke jeugd op straat rond te hangen.

Dat ze onbeperkt mocht kopen wat ze nodig had en ze vanwege de desinteresse van haar ouders de vrije hand kreeg om te experimenteren met diverse materialen, had ervoor gezorgd dat ze al snel wist waar haar talenten lagen. Schilderen, het opknappen van oude spulletjes en meubels en het maken van sieraden, dat waren haar liefste bezigheden. Al heel jong had ze geweten dat ze daar ooit haar beroep van wilde maken, al had ze toen nog niet concreet voor ogen hoe ze dat in moest gaan

vullen. Bij gebrek aan iets beters was ze in een administratief baantje gerold, tot ze drie jaar geleden dit huisje te koop had zien staan. Bij toeval, want ze was tijdens een strandwandeling afgedwaald en de weg kwijtgeraakt, zodat ze een tijdje door het plaatsje had gelopen. Terwijl ze het huisje passeerde, was de bewoner net naar buiten gekomen met het tekoopbord en een grote hamer in zijn handen. Maar wat was toeval? Blijkbaar was het voorbestemd, want als een blikseminslag had ze ineens geweten dat dit was wat ze wilde. Haar eigen atelier annex winkel in een badplaats die zomers werd overstroomd door toeristen en waarin in de winter weinig tot niets te beleven viel. Perfect voor iemand die graag op zichzelf was.

Ze had het huisje gekocht en het eigenhandig opgeknapt tot het helemaal naar haar zin was. De beperkte leefruimte die overbleef derde haar niet. Dit was haar eigen plekje, haar thuis, de plek waar ze volledig zichzelf kon zijn. Het overgrote deel van de dagen zat ze aan de grote tafel in haar atelier, omringd door materialen waar ze mooie dingen van maakte. Dat deed ze veel liever dan mensen opzoeken en kletspraatjes houden. De omgang met haar klanten was voor Julia meer dan genoeg sociaal contact, ze had geen behoefte aan mensen over de vloer.

De enige uitzondering daarop was haar buurman Willem. De oude man kwam geregeld bij haar langs. Eerst als bezoeker van haar winkeltje, later voor de gezelligheid. Willem woonde al ruim zestig jaar in het huisje naast dat van Julia, waarvan de laatste twintig jaar als weduwnaar in zijn eentje. Met zijn enige dochter had hij weinig tot geen contact. Julia had die rol min of meer overgenomen. Willem hield van koken en bakken en kwam regelmatig wat lekkers bij Julia langsbrengen. Op haar beurt hielp zij hem met zijn boodschappen, het zemen van zijn ramen en het wieden van zijn onkruid, klussen die met het verstrijken van de jaren te zwaar voor hem waren geworden. Zo was er een wonderlijke, maar hechte vriendschap ontstaan tussen de man van vierentachtig en de dertigjarige vrouw. Ze voelden zich bij elkaar op hun gemak. Julia had Willem in vertrouwen genomen over periodes van haar leven waar ze normaal

gesproken niet over sprak, en Willem deelde met haar zijn verdriet over de moeizame omgang met zijn dochter en het gemis van zijn vrouw.

Julia schonk het gevraagde borreltje voor haar buurman in. Ze had speciaal voor hem een fles jenever gekocht, want zelf dronk ze geen alcoholische dranken – dat had ze nooit lekker gevonden – hoogstens af en toe een glaasje wijn. Voor zichzelf maakte ze een kop thee. Met haar benen onder zich getrokken nam ze plaats in de stoel schuin naast Willem.

‘Je hebt het druk gehad vandaag,’ zei hij. Het was geen vraag maar een constatering.

Julia grijnsde.

‘Heb je weer voor het raam zitten gluren?’ plaagde ze hem.

‘Ik heb niet veel anders te doen op een dag,’ zei Willem gemoedelijk. Genietend nam hij een slok van zijn borrel. Hij genoot van deze uurtjes. Aanloop en aanspraak had hij meer dan genoeg in deze plaats, waar hij heel zijn volwassen leven had doorgebracht en waar iedereen hem kende. Maar Julia had een speciaal plekje in zijn hart. De sfeer in haar huisje was goed en hij kwam graag bij haar. Stiekem beschouwde hij zijn jonge buurvrouw een beetje als zijn kleindochter. Zijn dochter Loes, die zichzelf Louise noemde, had twee volwassen kinderen die hij ook nooit zag. Een zoon en een dochter, van respectievelijk zesendertig en tweeëndertig jaar. Hij kon alleen maar hopen dat zijn kleindochter Hilde een beetje op Julia leek, maar dat betwijfelde hij ten zeerste. In dat geval had ze zich wel meer aan haar opa gelegen laten liggen. Hij was bang dat ze net zo snobistisch was als haar moeder. Zijn dochter was vroeger zijn oogappeltje geweest, maar sinds ze met Pieter getrouwd was en in de stad was gaan wonen, was ze enorm veranderd. Helaas niet in haar voordeel. Inmiddels was ze bijna zestig, welgesteld en dacht ze liever niet meer aan haar eenvoudige afkomst. Ze liet zich zelden of nooit in haar geboorteplaats zien. Het summiere contact dat hij nog met haar had, verliep voor het grootste gedeelte over de telefoon.

‘Behalve kletsen, bedoel je zeker,’ zei Julia lachend. ‘Ik heb nog nooit een grotere kletskous ontmoet dan jij.’

‘Wees daar maar blij om. Als jij mij niet had om gesprekken mee te voeren, zou je het praten afleren,’ kaatste hij terug.

‘Ik praat genoeg met mijn klanten.’

‘Niet in de wintermaanden.’

‘Dat is waar,’ moest Julia toegeven. ‘Dan zie ik af en toe weken geen mens. Dus dank je wel, Willem, dat jij ervoor zorgt dat mijn spraakvermogen op peil blijft.’ Ze maakte een hoofdbuiging in zijn richting en grinnikte.

‘Daar maak ik me weleens zorgen om,’ haakte Willem daar serieus op in. ‘Ik ben vierentachtig, Julia, mijn langste tijd op aarde zit er allang op. Niemand is het eeuwige leven beschoren.’

‘Hè bah, doe niet zo luguber,’ zei Julia afwerend. Ze stak haar handen omhoog, alsof ze hem wilde beletten verder te praten.

‘Dat is nou eenmaal de realiteit. De enige zekerheid die we in dit leven hebben, is dat we geboren worden en op een bepaald moment doodgaan. Dat moment zit er voor mij aan te komen.’

‘Je kunt wel honderd worden.’

‘Misschien. Misschien ook niet. Ik weet niet eens zeker of ik dat wil,’ zei Willem bedachtzaam.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Julia gealarmeerd. ‘Ben je ziek? Heb je problemen?’

Willem schudde zijn hoofd.

‘Doe niet zo paniekerig,’ verzocht hij. ‘Ik ben niet ziek, maar wel oud. Mijn lichaam gaat achteruit, ik kan steeds minder. Ooit is mijn kaarsje op en dat zal waarschijnlijk geen jaren meer duren. Daar moet je niet om treuren, het is ’s levens loop. Wat ik er het ergste aan vind, is dat ik jou dan alleen achterlaat. Ik zou me een stuk geruster voelen als je wat meer sociale contacten zou hebben.’

‘Daar heb ik geen behoefte aan,’ zei Julia stug.

‘Je moet niet zo blijven hangen in het verleden. Niet alle mannen zijn slecht,’ wees Willem haar terecht.

‘Maar op de een of andere manier trek ik wel de beroedste exemplaren aan. Dat is al zo sinds mijn eerste vriendje. De leuke, normale mannen willen niets met mij, Willem. Ik leid dan ook geen standaardleven. Mij bevalt dat uitstekend, maar de meeste mensen vinden me raar.’

‘Dat komt omdat ze niet verder kijken dan de buitenkant. Jij bent heel veel waard, Julia. Vergeet dat nooit. Ooit kom je vast een man tegen die de moeite neemt om onder het oppervlak te kijken en die je ziet zoals je echt bent. Lief, warmvoelend en intelligent. Ook voor jou is er ergens geluk weggelegd.’ Willem knikte haar warm toe. ‘Ik had het overigens niet direct over een relatie, maar over menselijk contact in het algemeen.’

‘Ik heb jou.’

‘Voor zolang dat nog duurt, dat is nou precies wat ik je duidelijk probeer te maken.’

‘Mijn ouders.’

‘Die je zelden spreekt en nooit ziet. Volgens mij weet je niet eens hun adres en telefoonnummer uit je hoofd.’

‘Tante Dorry.’

‘Die woont in Engeland en zie je maar af en toe.’

Na die woorden bleef het stil. Meer mensen die ze op kon noemen waren er niet, realiseerde Julia zich. Daar stond ze nooit zo bij stil, omdat ze haar leven prima vond zoals het was en ze geen mensen om zich heen miste, maar door dit gesprek werd ze wel met haar neus op de feiten gedrukt. Wat familie betreft, stond ze vrijwel alleen op de wereld. Haar moeder was, net als zij, enig kind geweest. Haar vader had één zus, haar tante Dorothea, kortweg tante Dorry voor Julia. Tante Dorry was dertig jaar geleden naar Engeland verhuisd vanwege de liefde. Haar huwelijk met haar man Bradley was tot haar grote verdriet kinderloos gebleven. Toch was ze na Bradleys overlijden in Engeland blijven wonen. Hier en daar moesten nog wel wat neven en nichten van haar ouders rondlopen, maar die kende ze niet. Haar ouders waren altijd veel te veel met hun carrières bezig geweest om familiebanden te onderhouden of om vriendschappen te sluiten. Julia had in haar jeugd nooit geleerd hoe ze een sociaal netwerk op moest bouwen. Nu, als volwassene, wist ze nog steeds niet hoe dat moest. Er was het oppervlakkige, kortdurende contact met haar klanten, ze maakte weleens een praatje met de plaatselijke winkeliers en ze sprak af en toe een buurtgenoot als de beleefdheid haar daartoe dwong, maar daar bleef het bij. De enkele keer dat haar

telefoon overging, schrok ze van het geluid, zo weinig hoorde ze dat.

‘Laten we maar gaan eten, ik krijg honger,’ veranderde ze snel van onderwerp. Ze zag dat Willem even zijn hoofd schudde, maar tot haar opluchting ging hij er niet op door. Ze warmde de macaronischotel op en overhandigde Willem een bord. Zoals altijd smaakte het heerlijk. Willem was vroeger kok geweest en koken en bakken behoorden nog steeds tot zijn favoriete bezigheden.

‘Dit is geweldig. Je moet me het recept geven,’ verzuchtte Julia nadat ze twee porties had verorberd en tot slot de schaal leegschraapte.

‘Alsof dat nut heeft,’ hoonde Willem lachend. ‘Jij weet het verschil niet eens tussen een paprika en een tomaat. Zonder mij zou je verhongeren.’

Daar zou hij best weleens gelijk in kunnen hebben, dacht Julia later bij zichzelf, nadat Willem naar zijn eigen huisje was vertrokken. Somber gestemd waste ze de boel af en ruimde ze alles op. Het zware gesprek van die avond was haar niet in de koude kleren gaan zitten. Hoewel ze had geweigerd verder te praten over de tijd waarin Willem er niet meer zou zijn, was ze er in gedachten wel mee bezig. Zoals hijzelf al aangegeven had, was hij inderdaad vaak de enige persoon die ze in dagen sprak. Zonder hem zou ze nog verder vereenzamen. Dan stierf ze dus een eenzame hongerdood, spotte ze zwartgallig in zichzelf. Hoewel ze zelf voor dit leven had gekozen, was het eigenlijk best triest dat haar enige vriend en steun en toeverlaat een man van over de tachtig was. Wellicht werd het toch tijd om daar eens verandering in aan te brengen. In de badplaats woonden genoeg vrouwen van ongeveer haar eigen leeftijd met wie ze nader contact zou kunnen zoeken om zo wat gezelligheid in haar leven te brengen. Soms kon ze daar best naar verlangen, al zou ze altijd wel een einzegänger blijven. Dat zat nu eenmaal in haar. Maar iemand hebben, behalve Willem, om op zijn tijd mee te praten en te lachen zou ook fijn zijn. Het fenomeen van vrouwenvriendschappen was haar volkomen vreemd. Zelfs met haar eigen moeder had ze nooit een vertrouwelijk gesprek

gevoerd, evenmin hadden ze samen ooit gezellig gewinkeld of waren ze naar een bioscoop of een schouwburg gegaan. De enige vrouw met wie ze dergelijke uitstapjes weleens had gemaakt, was tante Dorry.

In een plotselinge vlaag van heimwee naar haar tante pakte Julia haar telefoon en toetste ze het nummer van Dorry in, zonder zich te realiseren dat het al na elven was en dat Dorry altijd vroeg naar bed ging.

‘Hello?’ klonk het slaperig aan de andere kant van de lijn.

‘O sorry, heb ik je wakker gemaakt?’ vroeg Julia berouwvol. Ze keek op de klok en schrok. ‘Ik stond er niet bij stil dat het al zo laat is.’

‘Geeft niet, kind,’ stelde Dorry haar gerust. ‘Jij mag me altijd wekken, dat weet je. Is er iets aan de hand of bel je zomaar voor een praatje?’

‘Zomaar,’ probeerde Julia luchtig te zeggen. ‘Ik had het net met Willem over familie en toen bedacht ik dat we elkaar al een tijdje niet hebben gesproken. Hoe gaat het met je?’

‘Prima,’ antwoordde haar tante. ‘Zoals altijd. Het enige wat eraan mankeert is dat ik mijn nichtje veel te weinig zie. Ik denk dat ik binnenkort jouw kant weer eens op kom. Nu de zomer ten einde loopt, is er ongetwijfeld wel ergens een plekje in een pension te vinden voor me.’

‘Ik kan op een luchtbed slapen, dan mag je mijn bed,’ stelde Julia voor, hoewel ze wist dat Dorry dat aanbod toch niet aan zou nemen.

‘Daarvoor woon je veel te krap,’ zei die inderdaad. ‘Laat mij maar lekker in een pension logeren, dan zitten we ook niet zo op elkaars lip. Dat scheelt weer ergernissen. Je kent het spreekwoord: logés en vis blijven hooguit drie dagen fris.’

‘Knap dat je dergelijke uitdrukkingen nog kent, je woont al zo lang in het buitenland,’ lachte Julia.

Ze praatten nog een paar minuten voor ze het gesprek beëindigden. Voor ze elkaar gedag zeiden, gaf Dorry nogmaals aan dat ze heel snel zou komen. Julia kon zich niet aan de indruk onttrekken dat dit plan alleen maar voortkwam uit haar onverwachte, late telefoontje, waardoor haar tante blijkbaar de

indruk had gekregen dat ze in haar eentje weg zat te kwijnen. Was ze werkelijk zo'n triest figuur dat andere mensen medelijden met haar hadden, vroeg Julia zich vertwijfeld af. Daar moest ze dan toch eens iets aan gaan doen, voordat ze eindigde als een excentrieke kluizenaar voor wie kinderen bang waren en die door buurtgenoten argwanend werd bekeken. Ze moest lachen om het weinig aantrekkelijke toekomstbeeld dat ze voor zichzelf schetste, maar het was niet echt een vrolijke lach. Het zou namelijk zomaar eens uit kunnen komen. Sommige mensen vonden haar nu al wereldvreemd, wist ze. Misschien moest ze zich maar eens wat meer onder de mensen gaan begeven. Lid worden van een vereniging bijvoorbeeld. Of zitting nemen in het wijkberaad. Of deel gaan nemen aan de activiteiten die de wijkvereniging met de regelmaat van de klok organiseerde.

Voor de spiegel trok ze een grimas naar zichzelf. Daar moest ze toch eens over nadenken.

2

‘Tante Dorry! Hier!’ Hevig zwaaiend probeerde Julia de aandacht van haar tante te trekken op het dichtbevolkte perron. Het was druk en Dorry was aan de voorkant van de trein uitgestapt, terwijl Julia aan de achterkant stond te wachten. Dorry’s gezicht verhelderde bij het zien van haar nichtje.

‘Wat een verrassing,’ zei ze zodra ze haar genaderd was.

Julia omhelsde haar voorzichtig. Tante Dorry was klein en broos, en hoewel ze verrassend sterk was – iets wat je gezien haar uiterlijk niet zou verwachten – was ze altijd bang de oudere vrouw pijn te doen als ze haar te stevig vastpakte.

‘Ik had je hier niet verwacht. Je bent toch niet speciaal met twee bussen deze kant op gegaan om mij van de trein te halen?’ zei Dorry.

‘Wel speciaal voor jou, maar niet met de bus.’ Julia leidde haar naar buiten en wees op een klein, groen autootje vlak bij de ingang van het oude stationsgebouw.

‘Je hebt een auto gekocht? Wat een grappig karretje,’ prees Dorry. ‘Ik hoop dat ik erin pas.’

‘Met dat lange lijf van je, bedoel je?’ plaagde Julia haar. ‘Volgens mij pas je zelfs in de kofferbak.’

‘Qua laagte, bedoelde ik. Mijn spieren en ledematen zijn niet zo soepel meer.’

‘Ik help je wel.’

Het kostte inderdaad wat moeite voor Dorry zich op de passagiersstoel had geïnstalleerd. Ze had de laatste tijd veel last van artrose, wist Julia. Dat was ook de reden waarom ze de auto van Willem had geleend. Ze wilde niet dat haar tante na de oversteek met de boot en de rit met de trein ook nog eens twee bussen moest nemen, sjouwend met haar bagage. Dorry had een hekel aan vliegen, maar op deze manier was de reis naar

Nederland wel een hele onderneming voor haar, dacht Julia bezorgd.

‘Dit is niet mijn auto,’ vertelde ze onderweg. ‘Hij is van Willem, ik gebruik hem wel vaker.’

‘Je buurman,’ herinnerde Dorry zich. Ze had hem tijdens haar vorige logeerpartij bij Julia ontmoet. ‘Die man woont dus nog steeds naast je? Heb je ook een beetje leuke andere burenen?’

‘Geen idee,’ antwoordde Julia naar waarheid. ‘Ik zeg ze gedag als ik ze toevallig zie, meer contact heb ik niet met ze.’

‘Met niemand uit je straat? Ik hoop toch dat je met meer mensen omgaat dan slechts met die Willem.’ Dorry wierp een onderzoekende blik opzij. ‘Je zondert je veel te veel af, Julia.’

‘Dat zegt Willem ook altijd. Wees maar gerust, ik heb me juist voorgenomen om lid te worden van de wijkvereniging,’ zei Julia.

‘Met alleen voornemens ben je er niet,’ merkte Dorry spits op.

‘Nu heb ik er geen tijd voor. Jij bent er.’ Julia glimlachte naar haar tante. ‘Fijn je weer eens te zien, dat gebeurt veel te weinig.’

‘Had je destijds maar niet terug naar Nederland moeten verhuizen. Van mij had je bij me mogen blijven wonen,’ zei Dorry.

Julia beet op haar onderlip en gaf geen antwoord. De twee jaar die ze bij haar tante in Engeland had doorgebracht, van haar zeventiende tot haar negentiende, had ze het heel erg naar haar zin gehad, toch dacht ze liever niet aan die periode terug. De aanleiding om naar Engeland te gaan was op zijn zachtst gezegd niet prettig geweest. Soms had ze daar nog nachtmerries van.

Ze stopte voor het pension waar Dorry voor een week een kamer had gehuurd. Nadat ze zich had ingeschreven en haar koffer op haar kamer had gezet, zette Julia koers naar haar eigen woning. Willem had beloofd voor haar en Dorry te koken, zodat ze in alle rust bij konden praten tijdens het eten. Julia hield niet zo van drukke restaurants.

Op haar aanrecht vond ze diverse schalen met heerlijk geurende gerechten erin.

‘Willem heeft zich uitgesloofd voor ons,’ zei ze.

‘Het ruikt goed en ziet er lekker uit,’ keurde Dorry. ‘Eet hij met ons mee?’

Julia schudde haar hoofd. ‘Ik wil je niet meteen al delen met een ander, daar is hij trouwens te bescheiden voor. We kunnen hem straks op de koffie vragen als je dat niet erg vindt.’

‘Natuurlijk vind ik dat niet erg. Ik wil hem graag beter leren kennen, hij is zo belangrijk voor je. Jullie hebben een heel speciale band, volgens mij.’

‘Voor een buitenstaander zal het best bijzonder zijn. Voor ons voelt het heel normaal,’ peinsde Julia. ‘Het is als vanzelf zo gegroeid. Ondanks het leeftijdsverschil denken we over veel zaken hetzelfde. Hij is ruim vijftig jaar ouder dan ik, maar zo voelt het niet. Eigenlijk sta ik daar nooit bij stil. Hij is gewoon Willem.’ Terwijl ze praatte zette Julia de schalen, borden en bestek op tafel.

‘Op zijn leeftijd na zou hij de ideale partner voor je zijn,’ merkte Dorry op.

Julia schoot in de lach.

‘Zoiets heb ik ook weleens gedacht, ja. Als ik ooit aan een man blijf hangen, moet hij op Willem lijken.’

‘Maar dan zonder de rimpels. Heeft hij geen zoon?’ ging Dorry daar speels op in.

‘Nee, alleen een dochter. Wel een kleinzoon.’

‘Een leuke?’

‘Vast niet. Ik heb hem nog nooit gezien, maar het feit dat hij zijn opa nooit opzoekt zegt voor mij genoeg. Die man valt dus al bij voorbaat af als potentiële partner. Zo hoor je niet met je familie om te gaan.’

Dorry’s hand met daarin haar vork bleef halverwege op weg naar haar mond stil hangen.

‘Jij komt ook nooit bij je ouders,’ zei ze fijntjes.

‘Dat heeft zijn redenen. Ze hebben zich ook nooit veel aan mij gelegen laten liggen. Ze dachten – en denken nog steeds – dat ze door het toeschuiven van geld aan hun ouderlijke plichten hebben voldaan.’

‘Dat is het achterliggende verhaal, ja, maar een buitenstaan-

der weet dat niet. Die ziet alleen een dochter die haar ouders links laat liggen. Oordeel dus nooit te snel, Julia. Familieverhoudingen zijn vaak complex. Een ander kijkt daar tegenaan, maar zit er niet middenin.’

‘Zeg, wil jij mij aan Willems onbekende kleinzoon koppelen?’ informeerde Julia half lachend. ‘Voor zover ik weet is die man getrouwd en heeft hij een kind.’

‘Daar gaat het niet om, dat weet je best. Hoewel ik me minder zorgen om je zou maken als je een leuke vriend zou hebben. Je zit hier zo in je eentje.’

‘Wat me overigens prima bevalt. Niemand hoeft zich zorgen om mij te maken, want ik leid het leven dat ik wil, ik doe werk waar ik van hou en ik woon in een heel mooi stuk van het land, in mijn eigen huisje.’

‘Maar wel alleen.’

‘Ik vind mezelf prima gezelschap,’ zei Julia kalm. ‘En ik ben tenminste eerlijk, iets wat ik van de meeste mannen niet kan zeggen.’

‘Je mag ze niet allemaal over één kam scheren. Er zijn heel veel betrouwbare en aardige mannen op de wereld,’ meende Dorry.

‘Jammer dat ik die nooit tegen ben gekomen,’ zei Julia enigszins wrang. Ze stond op om de tafel af te ruimen, hoewel haar eigen bord nog halfvol was. De eetlust verging haar echter bij dit gespreksonderwerp. Ze vroeg zich af waarom geluk altijd werd afgemeten aan het wel of niet hebben van een partner. Zij had een paar keer een vriend gehad, maar was daar nog nooit gelukkiger van geworden. Integendeel. Haar eerste vriend had haar zelfs bijna het leven gekost.

Ze schudde haar hoofd in een poging de gedachten die daar binnen wilden dringen, weg te jagen. Dat hoofdstuk van haar leven was allang afgesloten, hield ze zichzelf voor. Het had geen enkel nut om daaraan terug te denken. Ze kon zich veel beter concentreren op het heden.

‘Willem heeft een heerlijk dessert gemaakt,’ veranderde ze van onderwerp. Ze hield een langwerpige schaal omhoog. ‘Tets met bananen, noten en honing. Vraag me niet hoe het heet

of hoe het bereid wordt, ik weet alleen dat het verrukkelijk smaakt. Hij maakt het vaker voor me.'

'Dat ziet er inderdaad heel erg lekker uit, maar daar hadden we het niet over,' zei Dorry. 'Waarom reageer je altijd zo afwezend als het over relaties gaat?'

'Alsof jij dat niet weet.' Julia zette de schaal op tafel en ging weer zitten, met haar ellebogen op tafel en haar handen onder haar kin. 'Jij bent destijds rechtstreeks met de gevolgen geconfronteerd.'

'Omdat je door je ouders naar mij toe werd gestuurd na dat gedoe met die jongen.' Dorry knikte. 'Maar dat is ruim tien jaar geleden. Je hebt sindsdien toch vaker een vriend gehad?'

'Relaties die ook geen succes zijn geworden.'

'Dat hoeft niet altijd aan de man in kwestie te liggen. Aan een relatie moet van twee kanten gewerkt worden,' zei Dorry spits.

'Dan moet er wel eerst een goede basis zijn, anders is het het werk niet waard,' kaatste Julia terug. 'Tot nu toe ben ik nog niemand tegengekomen voor wie ik die moeite wil doen.'

'Of je ziet ze niet omdat je met gebogen schouders en je hoofd naar beneden rondloopt. Alsof je jezelf verstoppt. Je probeert zo min mogelijk op te vallen, dat heb ik vaker gemerkt.'

'Dan heeft dat dus niet geholpen, als het opvalt,' grinnikte Julia gemaakt. 'Je ziet dingen die er niet zijn. Ik zit altijd over mijn werk gebogen, daar komt mijn houding vandaan. Hou op met over mij te piekeren, tante Dorry. Je bent zelf ook al vijftien jaar alleen.'

'Je oom en ik hadden een heel goed huwelijk.'

'Des te meer reden om weer een man toe te laten in je leven.'

'Wat ik met Bradley had, krijg ik nooit meer terug.'

'Precies. Omdat er maar weinig mannen rondlopen die aan je criteria voldoen. Net als bij mij,' zei Julia triomfantelijk. 'Zullen we nu van dit heerlijke dessert gaan genieten en ergens anders over praten? Als ik ooit een man tegen het lijf loop met wie ik de rest van mijn leven wil delen, ben jij de eerste die het hoort. Voor nu ben ik echter heel tevreden in mijn eentje, neem dat maar van me aan. Zolang ik mijn werk heb, heb ik

geen enkele reden tot klagen. Ik barst van de ideeën voor schilderen en sieraden, en daarbij heb ik mijn kamer boven vol met spullen staan die een opknapbeurt nodig hebben. Mijn handen jeuken om daaraan te beginnen. Gelukkig ligt er nog een lange winter voor me waarin ik me daar helemaal op toe kan leggen.’

‘Onbegrijpelijk dat iemand die zo weinig van de zon houdt, zo dicht aan de kust woont,’ zei Dorry hoofdschuddend.

‘Ik ben dol op het strand, alleen niet in de zomer. Dan liggen de mensen hutjemutje naast elkaar te bakken. Dat is inderdaad niets voor mij. Ik hou van stormachtige herfstwandelingen langs de vloedlijn en van de vrieskou op mijn gezicht in de winter. Zomers zijn aan mij niet besteed, veel te warm en te druk,’ meende Julia. ‘Mooi weer is goed voor mijn omzet, dat dan weer wel. Mensen geven meer geld uit als ze vrolijk zijn, en de meeste mensen worden nu eenmaal vrolijk van de zon.’

‘Als ik hier zou wonen, zou ik de hele zomer op het strand liggen,’ beweerde Dorry.

‘Wat let je?’ Julia lachte naar haar tante. ‘Het zou fijn zijn om je in de buurt te hebben.’

Dorry schudde echter haar hoofd.

‘Nee kind, mijn leven is in Engeland. Daar ben ik het gelukkigst, in het huis waar ik met je oom heb gewoond. Laat me daar maar oud worden.’

Hun gesprek werd onderbroken door Willem, die na een kort klopje op de achterdeur zijn hoofd naar binnen stak.

‘Goedenavond, dames,’ begroette hij hen. ‘Mag ik binnenkomen of stoort ik? Eerlijk zeggen, want in dat geval ga ik weer weg.’

‘Jij stoort nooit,’ zei Julia hartelijk. ‘Kom binnen. Je kent mijn tante Dorry nog?’

‘Natuurlijk.’ Willem kwam nu helemaal binnen en schudde Dorry de hand. ‘Hoe kan ik zo’n knappe vrouw nou vergeten?’ zei hij complimenteus.

‘Oude slijmbal,’ zei Julia. Ze stond op, ruimde de dessertschaltjes van tafel en schakelde haar koffiezetapparaat aan.

‘Bedankt voor het lekkere eten,’ zei Dorry tegen Willem. ‘Het

smaakte prima, vooral het toetje. Zorg je altijd zo goed voor mijn nichtje?’

‘Regelmatig. Zelf brengt ze niet veel van koken terecht,’ antwoordde Willem.

‘Hallo.’ Julia zwaaide met haar handen voor zijn gezicht. ‘Ik ben erbij, hoor.’

‘De waarheid mag gezegd worden,’ zei Willem lachend.

‘Ik kan misschien niet koken, maar wel prima koffiezetten. Beter dan dat bocht van jou,’ gaf Julia terug. ‘Als jullie nou in de makkelijke stoelen gaan zitten, schenk ik in.’ Ze ruimde het aanrecht op in afwachting van het moment dat het koffiezetapparaat zijn werk gedaan had. Achter haar hoorde ze haar tante en Willem druk in gesprek. Die twee konden het zo te horen goed met elkaar vinden. Fijn. Julia zou het vreselijk vinden als de twee belangrijkste mensen in haar leven niet met elkaar overweg zouden kunnen.

Niet alleen de belangrijkste, ook de twee enige, realiseerde ze zich ineens. Andere familieleden of vrienden had ze niet, alleen klanten en vage kennissen. Eigenlijk was het dieprietst dat zij als dertigjarige geen andere sociale contacten had dan een buurman van over de tachtig en een tante die in een ander land woonde, dus die ze maar heel weinig zag.

Ze schonk drie bekers vol met koffie en zette die op het kleine tafeltje tussen de twee stoelen waar Willem en Dorry plaats hadden genomen. Het beeld van die twee mensen trof haar ineens diep. Tante Dorry, klein, broos en breekbaar. Daarnaast Willem, een oude, gebogen man wiens leeftijd hem was aan te zien. Ze had net nog tegen Dorry gezegd dat ze nooit stilstond bij zijn leeftijd. Nu zag ze echter ineens duidelijk een oude, afgeleefde man zitten.

Ooit zou het moment aanbreken waarop deze twee mensen definitief uit haar leven zouden verdwijnen, drong het tot Julia door. En waarschijnlijk zou dat geen jaren meer duren.

Ze werd misselijk bij deze gedachte, maar die liet zich niet verdrijven. Het werd tijd dat ze eens ging doen waar Willem en Dorry zo op aandrongen, namelijk aansluiting zoeken bij andere mensen. Anders had ze straks helemaal niemand meer.

Het duurde nog een week voor Julia die gedachte omzette in daden, totdat de vakantie van Dorry ten einde was. Ze had opnieuw de auto van Willem geleend om haar tante naar het station te brengen.

‘Dag lieverd.’ Dorry omhelsde Julia stevig. ‘Zorg goed voor jezelf en begeef je eens onder de mensen. Je bent veel te leuk om zoveel alleen te zijn.’

‘Ik ga me aanmelden bij de wijkvereniging,’ beloofde Julia haar.

‘Vandaag nog,’ drong Dorry aan. ‘Echt Juul, laat dat nou niet op zijn beloop.’

‘Oké. Ga nu die trein in, anders vertrekt hij nog zonder jou. Niet dat ik dat erg zou vinden, trouwens. Het zou fijn zijn als je wat langer bleef.’

‘Kom jij de volgende keer maar naar mij toe.’ Dorry stapte in, net op tijd voordat de deuren zich sloten. Julia zwaaide de trein na totdat hij het station had verlaten. Somber slofte ze naar de uitgang. Ze vond het altijd moeilijk om afscheid van haar tante te moeten nemen. Ze had zo veel aan haar te danken. Tante Dorry was in haar jeugd de enige geweest van wie ze liefde en warmte had gekregen, ook al had ze haar tot aan haar zeventiende maar een paar keer gezien.

Gedachtig aan haar belofte zette ze koers naar het witte gebouwtje waar de wijkvereniging zetelde en waar diverse clubs hun domicilie hadden gevonden, al zou ze zich nu veel liever terugtrekken in haar eigen huis om te werken. Vanwege Dorry’s bezoek had ze de hele week niets gedaan, ongekend voor de creatieve Julia.

De parkeerplaats stond behoorlijk vol, toch vond ze gelukkig nog een plekje voor het groene vehikel van Willem. In de hal van het gebouw was een kleine receptiebalie, die vol lag met brochures. In de grote zaal die Julia links door een glazen wand zag, zat het vol met oudere mensen die aan het kaarten waren.

‘Als je komt om te klaverjassen ben je te laat. Het toernooi is al begonnen,’ klonk een vrolijke stem. Een jonge vrouw met donker, krullend haar en een duidelijk zwangere buik liep met een stapel papieren in haar hand naar de balie.

Het overlijden van haar vriend zorgt voor een ommekeer in Julia's teruggetrokken leven

Julia Veenstra leidt een teruggetrokken leven in een kleine badplaats. Ze heeft er haar eigen winkel, waar ze spullen verkoopt die ze zelf maakt. Haar enige vriend is haar hoogbejaarde buurman Willem, die haar stukje bij beetje uit haar zelfverkozen isolement weet te trekken. Als Willem zijn einde voelt naderen, biedt hij Julia aan om tegen een aantrekkelijke prijs zijn huis te kopen. Zo komt ze in contact met Willems kleinzoon Remco, met wie het bijzonder goed klikt. Dat kan echter niet gezegd worden van de rest van zijn familie...

Olga van der Meer is auteur van meer dan veertig boeken. Daarnaast tekent ze in opdracht van een aantal tijdschriften levensverhalen op. Ze weet als geen ander emoties in woorden te vangen. *Eindpunt* is daar een treffend voorbeeld van.

Z&K

ISBN 978 94 0190 968 6 NUR 344

9 789401 909686

www.romanserie.nl